

De *Divergent*-serie bestaat uit:
Divergent 1 – Inwijding
Divergent 2 – Opstand
Divergent 3 – Samensmelting
Divergent 0.1 – Het verhaal van Four

De zesde factie

DE ZESDE FACTIE

VERONICA ROTH

Uit het Engels vertaald door
Maria Postema en Tine Poesen

Van Goor

Voor Katherine Tegen,
een Oprecht rolmodel toen ik dat het hardst nodig had

ISBN 978 90 00 40793 4 (paperback)

ISBN 978 90 00 40604 3 (e-book)

NUR 285

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Sixth Faction*

oorspronkelijke uitgave by HarperCollins Children's Books, a division of
HarperCollins Publishers

www.bestofyabooks.nl

tekst © 2026, Veronica Roth

vertaling Maria Postema en Tine Poesen

omslagbeeld Zoë van Dijk

omslagontwerp Joel Tippie, bewerkt door Marieke Oele

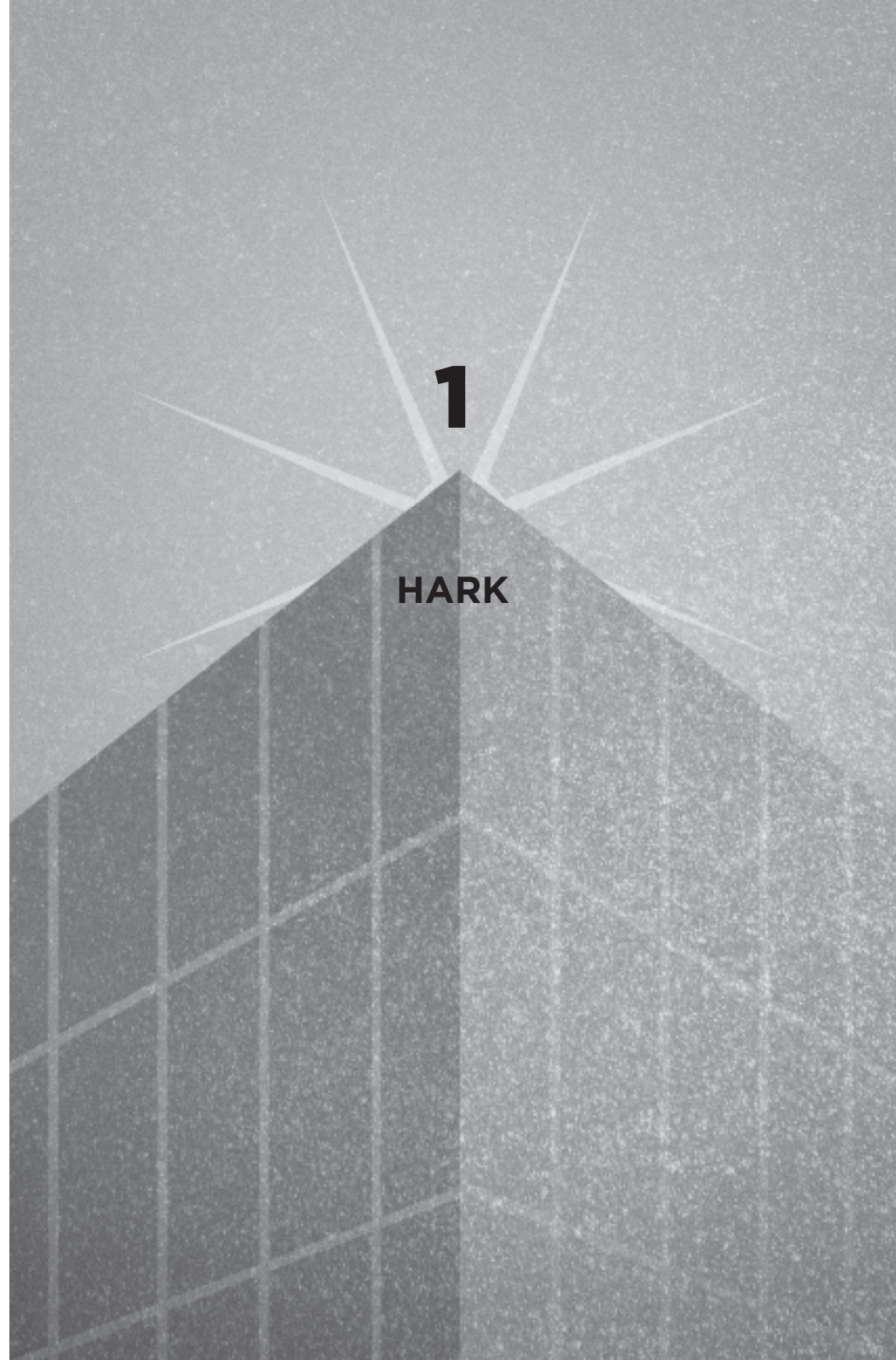
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm
of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en
datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

1

HARK

HOOFDSTUK 1

BEATRICE

ONZE SPIEGEL HANGT boven op de overloop achter een schuifpaneel, en ik mag er om de drie maanden in kijken, als mijn moeder mijn haar knipt.

We doen altijd hetzelfde dansje. Ik pak de kruk uit de gangkast en zet die op de goede plek. Zij haalt de schaar en de borstel uit de la in de badkamer. Ik ga zitten. Zij schuift het paneel open. En ik staar mezelf aan, in de hoop dat ik deze keer iets anders zal zien.

Ik ben nog steeds hetzelfde. Klein, bleek. Heldere blauwe ogen. Onopvallend gezicht. Dof blond haar. Ik wil blijven staren, al mijn gezichtsuitdrukkingen uitproberen om te weten hoe die eruitzien. Maar hoewel ik op dit moment wel in de spiegel mag kijken, is het niet de bedoeling dat ik er plezier aan beleef. Dat zou ijdel zijn.

Ik wend mijn blik af.

Mijn moeder trekt de spelden uit mijn knot en kamt met haar vingers mijn haar los. Het zou makkelijk zijn om dit gewoon te ondergaan zoals altijd, een geruststellend ritueel. Maar vandaag denk ik aan mijn broer Caleb, die al jaren zijn eigen haar knipt, en door het glimlachje van mijn moeder en de halen van de borstel voel ik me net een klein kind.

‘Mag ik het doen?’ vraag ik met een knikje naar de schaar.

Ze aarzelt maar heel even voor ze de schaar in mijn hand legt. Ik neem mijn haar tussen twee vingers zoals ik haar altijd zie doen en overweeg om ze naar boven te schuiven, zodat ik meer dan twee centimeter afknip. Stel dat ik mijn haar tot mijn kin zou laten komen? Zou ik dan iemand anders kunnen zijn?

Doe niet zo stom, zeg ik tegen mezelf. Een ander kapsel maakt je geen ander mens.

Maar ik wil zo wanhopig graag anders zijn. Degene die ik hóór te zijn.